

Takole se je svoje prve zaposlitve pri trinajstih letih spominjala že pokojna delavka Štefka Berlot, rojena leta 1912:

»Me je mama k dohtarju peljala, pa še dve moji sestri. Je rekel, da sem prešvoh. Potem je pa videl, da nas ima toliko, je pa malo ponehal, da sem šla na šiht. Drobčkana, drugače sem pa že mogla biti trdna. Sem se zlagala za eno leto, da sem starejša, da so me v fabriko vzeli. Seveda, naša mat, saj veste, ko ni imela denarja, pa veliko otrok, je pa kar rinila, da sem šla hitro delat. In sem dobila plačo.

Ampak veste, ne da bi se bahala, jaz sem bila ena pridna delavka. Jaz sem že prvo colengo dobila večjo kot druge, ki so že notri delale. Colengo sem dala mami, vse mami. Saj smo vse mami dajale. Smo delale od šestih zjutraj, ko je tulu, pa do dveh, popoldne in ponoči.

Lepe spomine imam. Nikoli nisem bila kregana, nikoli. Smo tiste špulce laufale, revčke, še pogovarjati se nismo imele cajt. Samo delat, seveda, če si pa tri konce mašine laufov. Fabriško dekle, saj je bila mama tudi fabričanka. Mama je bila še čisto od začetka, še cegu je nosila, ko so fabriko delali.«

Vir:

Dolšek, Ida. Kaku se kej narod rihta: folklorne pripovedi od Litije do Čateža. Ljubljana: Kmečki glas, 2000, str. 216.